

El Diacrític | | Actualitzat el 05/03/2022 a les 22:50

Dones, germanes

«Entre les dones de la meva generació hi havia encara moltes Madames Bovary i Laures a la ciutat dels sants. Si et rebel·laves, si transgredies les normes, ho pagaves car: amb l'aïllament social i, fins i tot, familiar» | «Ens reinventem i quan comencem a compartir espais i projectes, velles i joves, no són contra ningú, sinó a favor de. Espais per riure o pensar; per escoltar savieses o entrebancs; per cuidar-nos»

Fotograma de la pel·lícula 'Thelma & Louise'

Estaré molt contenta si la gent jove troba anacròniques algunes de les coses que diré, perquè això voldria dir que ha canviat alguna cosa.

Però entre les dones de la meva generació hi havia encara moltes Madames Bovary i Laures a la ciutat dels sants. Si et rebel·laves, si transgredies les normes, ho pagaves car: amb l'aïllament social i, fins i tot, familiar.

Ens van voler fer creure que les dones érem rivals, i que havíem de competir per *pescar* un bon partit, un home que fos adinerat i ben plantat ... o no tant, però que fos *nostre*.

Segons algunes opinions, un home podia ser lleig però interessant; pobre però intel·ligent. Una dona, no. En una dona, la intel·ligència no es valorava gaire; fins i tot podia ser que algú la trobés inconvenient.

Amb el llast d'una submissió de segles, doncs, ens abocàvem de cap a un ideal d'amor romàntic que ho perdonava tot: les mentides, els menyspreus, l'abús, el maltractament. Portàvem el cor a la mà

com si fos un lliri trencadís que, és clar, ens trencaven. I llavors vivíem l'escampadissa de bocins com si fos només nostra.

Però un dia vam descobrir que ella també ho havia patit: la rival, la veïna, la confident, la germana.

Abans, i em temo que també ara, ella també es va quedar sola amb les criatures, sense cap suport. També li van fer creure que era lletja. També va ser víctima de la seva pròpia trampa, d'aquella necessitat imperiosa de no estar sola, de la por, d'aquella mirada social i inquisitiva sobre les dones que porta un pes de plom de segles.

Però al capdavant ens adonem que, sovint, estar sola no és una maledicció, sinó una descoberta. Sovint, un alleujament. De mica en mica, anem fent les paus amb la solitud tan temuda i aprenem aquesta amistat tan difícil: et fas amiga de tu mateixa, d'aquest batec recòndit del món que viu en tu i que no és la costella de ningú, la mitja taronja de res, sinó la fruita sencera.

Aprenem a estimar-nos i sí, llavors potser podem donar alguna cosa, perquè hem decidit no negar-nos ni buidar-nos més. Hem decidit que som tan boniques com puguem mirar-nos. I potser les relacions que neixen d'aquesta descoberta seran diferents. O potser viurem la solitud en companyia, i no pas la companyia en solitud.

I llavors sabem que les dones que ens envolten no són rivals potencials, sinó germanes. Potser mares, potser no. Moltes, ferides. Moltes, fortes. Totes, boniques, amb aquella llum que ve de dins i que ho amara tot.

Aquests dies, ja ha saltat la notícia del «primer feminicidi» de l'any. Com si, inexorablement, n'haguessin de venir d'altres i això fos mig normal. Com si no fos una tragèdia. Doncs, no hem avançat gaire.

Però ens reinventem i quan comencem a compartir espais i projectes, velles i joves, no són contra ningú, sinó a favor de. Espais per riure o pensar; per escoltar savieses o entrebancs; per cuidar-nos: per tenir cura de nosaltres mateixes, per desfer mites i ensorrar parets invisibles. Per defensar-nos. Per desmuntar els barrots de les gàbies daurades, de les presons fosques, de les opinions verinoses. Per menjar-nos la poma, la taronja sencera, i la serp i el drac. Per ser. Vives.